

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8518200418
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8518200418.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v právnej veci žalobcu: K. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T.. XXX, právne zastúpený: JUDr. Marián Geleneky, advokát, Garbiarska 20, Stará Ľubovňa proti žalovaným: Q.. Q., E. XXXX/XX, A. E., T.: XX XXX XXX, právne zastúpený: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Kmeťova 26, Košice, IČO: 47 237 406, v konaní o náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví, o odvolaní žalobu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 6C 16/2018-299 zo dňa 16.07.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I..
- II. Mení rozsudok vo výroku II. tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.
- III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie náhrady škody titulom ublíženia na zdraví, ktorou sa domáhal žalobca zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 3.184,- Eur s príslušenstvom.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil skutkový stav v tomto znení:

„Žalovaný na základe cenovej ponuky si objednal u otca žalobcu, M. R. - živnostníka, maliarske práce autodiálne a to na základe ústnej dohody. Tato skutočnosť nebola sporná. Dohodnutá doba nástupu na práce bola sporná, nakoľko žalobca tvrdil, že práce sa mali vykonať v dobe od XX.X.XXXX do XX.X.XXXX, žalovaný tvrdil, že nastúpili na práce skôr ako bolo dohodnuté, a to na základe vlastného rozhodnutia. Nebolo stanovené do kedy to majú urobiť. Žalovaný trval na tom, aby sa práce vykonávali mimo režimu prevádzky autodiálne.

Vzhľadom na rozsah prác požiadal žalobcu K. R. jeho otec M. R. a tiež aj jeho brata M., aby mu s týmito maliarskymi prácami pomohli. Z tvrdení žalobcu vyplýva, že išlo o bežnú výpomoc syna otcovi, nešlo medzi nimi o dohodu o vykonaní prác ani dohodu o pracovnej činnosti. Pri nástupe na práce neboli priestory prevádzky prázdne t.j. bez áut, čo nebolo sporné.

Následne za účelom odmastenia stien bolo potrebné najprv aplikovať látku na odmazenie, ktorú poskytol objednávateľ - žalovaný. Tento však uviedol, že na použitie ním navrhutej látky ako odmasťovača netrval len uviedol, že nejaký odmasťovač má, ktorý sa používa na odmasťovanie bŕzd a bolo na uvážení zhotoviteľa či je ho možné použiť. Táto látka bola v bandaskách riadne označených o akú látku ide. ...Bolo na zodpovednosti zhotoviteľa upozorniť objednávateľa na nevhodnú povahu použitia tejto veci.

Následne ďalší deň počas realizovania odmasťovacích prác mal do dielne vojsť zamestnanec žalovaného so zapáleným plynovým horákom - kartušou, potom išiel zavrieť dvere, horák položil na zariadenia na sťahovanie pneumatík a nasledoval výbuch v dielni a požiar, ktorý spôsobil žalobcovi popáleniny.

Tieto tvrdenia rozporoval žalovaný. Udalosť neoznámili polícii, ani Inšpektorátu práce, žalobcu následne hneď odviezol otec do nemocnice na ošetrovanie. Na ďalších postupoch a náhradách sa mali dohodnúť žalobca so žalovaným /predtým v 1. rade/.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 2 Obchodného zákonníka, § 2 Zákona č. 455/1991 Zbierky Živnostenského zákona, podľa § 420 ods. 2, § 420a Občianskeho zákonníka, podľa § 536 ods. 1, § 757, § 373, § 537 ods. 1, § 538 Obchodného zákonníka a § 116 Občianskeho zákonníka.

4. Na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovenia § 420a Občianskeho zákonníka, teda ako škodu vzniknutú prevádzkovou činnosťou žalovaného. Zároveň však dospel k záveru, že ku škode došlo aj konaním poškodeného a toto konanie je len jednou z príčin škody. Preto ustálil, že na vzniku škody sa podieľa ako žalobca tak aj žalovaný v rozsahu po 50%. Poukázal na skutočnosť, že žalobca si bol vedomý skutočností, že servis je v prevádzke, teda sú v ňom vozidlá, na ktorých prebieha oprava a pri tejto oprave môžu byť použité nástroje a zariadenia, ktoré môžu spôsobiť nebezpečenstvo výbuchu horľavej látky. Napriek tomu vykonával odmasťovacie práce látkou, ktorej výpary umožňovali nebezpečenstvo výbuchu. Pokiaľ teda žalobca vykonával odmasťovacie práce počas výkonu prác v autodielni, podieľal sa na vzniku škody svojím konaním a na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že tak činil z dôvodu, že už bola namiešaná a pripravená farba na náter. Pokiaľ na základe znaleckého posudku vypracovaného znalcom bola celková výška jeho bolestného vyčíslená na sumu 6.384,- Eur z čoho uhradil žalovaný sumu 3.200,- Eur je zrejmé, že mu zaplatil sumu vyššiu než polovica ustálenej škody na bolestnom, teda plnil v rozsahu svojej povinnosti nahradiť žalobcovi škodu. Nakoľko predmetom konania bol nárok na zaplatenie sumy bolestného v celom rozsahu, považoval súd prvej inštancie za dôvodné žalobu zamietnuť v celom rozsahu a o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Odvolateľ súhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že ku škode došlo v dôsledku prevádzkovej činnosti žalovaného, no nesúhlasil s posúdením existencie liberačných dôvodov, teda, že škoda bola zavinená aj konaním žalobcu. Poukázal na to, že žalovaný si objednal u jeho otca vykonanie maliarskych prác s dohodnutou cenou a termínom vykonávania týchto prác, pričom termín nástupu bol deň 13.02.2017. To, že následne žalovaný poprel termín nástupu na vykonávanie maliarskych prác je jeho účelové tvrdenie vychádzajúce zo sledu okolností, pričom žalovaný nespĺnil svoju povinnosť vypratáť priestory autodiely tak, aby počas vykonávania maliarskych prác v nich neprebíhala prevádzková činnosť. Zároveň uviedol, že je nepochybné poskytnutie odmasťovacej látky žalovaným bez toho, aby bol žalobca, respektíve jeho otec, ktorý vykonával zákazku upozornený na to, že jedná sa o látku prchavú a horľavú. Napriek upozorneniu, že v priestoroch autoservisu je zákaz manipulácie s otvoreným ohňom bolo zrejmé, že zamestnanci žalovaného nemanipulovali s otvoreným ohňom v prípade, že túto látku používali na odmasťovanie motorov. Napriek tomuto nebol jeho otec zo strany žalovaného o tejto skutočnosti poučený a konaním pracovníka žalovaného došlo k manipulácii s otvoreným ohňom, v dôsledku čoho nastal výbuch, čím je daná 100%-ná zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu. Odvolateľ poukázal aj na rozpory medzi čestnými vyhláseniami a výsluchmi svedkov, ktoré boli vykonané v konaní. Zároveň namietol výrok o trovách konania ako nezákonný a nedôvodný s tým, že rozhodnutie súdu nie je správne pokiaľ súd určil zodpovednosť žalobcu v rozsahu 50% a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že zmluva o dielo medzi otcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá ústnou formou za dohodnutú cenu 500,- Eur v rozsahu maľby interiéru dielne, pričom čas plnenia nebol dohodnutý pevným dátumom, len dátum predpokladaným za podmienky, že v dielni sa nebude vykonávať oprava áut, nakoľko by mohlo dôjsť k ich poškodeniu od používaných maliarskych náterov. Žalovaný nedal súhlas s vykonávaním diela dňa 13.02.2017, nakoľko dielňa nebola vyprataná a boli v nej vozidlá, teda dielo sa malo začať vykonávať až v čase, keď v dielni nebudú žiadne motorové vozidlá. Žalovaný udelil súhlas na prípravu výkonu diela, teda nie na jeho samotné vykonávanie a zmluvu o dielo porušil otec žalobcu, keď začal vykonávať maliarske, respektíve odmasťovacie práce ešte pred tým, než bola ukončená prevádzka autoservisu. Pokiaľ vykonával žalobca

práce v prospech zmluvnej strany, teda zhotoviteľa, vzniká zodpovednosť za škodu len zhotoviteľovi, nie žalovanému, pričom zhotoviteľ vykonával dielo v rozpore s platne uzavretou zmluvou počas prevádzky autoservisu a sám vystavil zvýšenému riziku osoby, ktoré s ním pracovali. Žalovaný poukázal na to, že látku, ktorú ponúkol zhotoviteľovi na odmastenie mu prenechal v originálnych bandaskách s označením, že sa jedná o horľavinu, čo potvrdili jeho zamestnanci, pričom netrval na použití tejto látky a zhotoviteľ mal posúdiť vhodnosť použitia tejto látky a posúdiť to, či je vhodná na odmasťovanie stien a či ju možné je aplikovať. Tieto závery vyplývajú aj zo zhodných čestných vyhlásení svedkov, ktorí boli vypočutí aj v konaní, pričom odvolateľ nešpecifikoval rozpor medzi čestným vyhlásením a výpoveďou svedkov. Súhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v otázke náhrady trov konania a rovnako namietol príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom vzniku škody s poukazom na výsluch svedka, ktorý manipuloval s otvoreným ohňom, z ktorého výsluchu vyplýva, že nemal vedomosť o vykonávaní odmasťovacích prác zo strany zhotoviteľa počas prípravy natieračských prác. Svedok poukázal na to, že zhotoviteľ mal vykonávať počas prevádzky autoservisu prípravné práce na vykonanie diela a nemohol a nemal vedomosť o tom, že žalobca pracuje s nebezpečnou látkou v jeho blízkosti. Práve žalobca porušil bezpečnostné predpisy a všeobecnú prevenčnú povinnosť tým, že svojvoľne aplikoval horľavú látku v blízkosti opravovaných áut. Žalovaný uviedol, že nenesie zodpovednosť za konanie žalobcu, ktorý používal nebezpečnú látku v neprimeranom množstve a nevhodným spôsobom v miestnosti s vysokým rizikom vzniku požiaru a len toto konanie bolo výlučnou príčinou vzniku škody. Z týchto dôvodov navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobca vo svojej duplike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalovaný nedodrжал dohodu tým, že nevypratá motorové vozidlá v dohodnutom termíne a pokiaľ nesúhlasil s vykonávaním maliarskych prác, mohol zabrániť vstupu zhotoviteľa a osôb, ktoré s ním spolupracovali do priestorov dielne. Rovnako tak poukázal na to, že odmasťovacia látka zo strany žalovaného bola poskytnutá aj z dôvodu, že tento týmto spôsobom ušetril v nákladoch za materiál, nakoľko dohoda bola len ohľadom ceny prác na 500,- Eur. Žalovaný neuviedol, že ide horľavú látku, ktorú poskytol na odmasťovanie napriek tomu, že o tejto skutočnosti dobre vedel, čo vyplýva z výsluchu jeho zamestnancov. Rovnako tak tým, že žalovaný uhradil sumu v rozsahu 1/2 škody, uznal svoju spoluzodpovednosť, čo malo byť premietnuté aj do výroku o trovách konania.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podaniu žalobcu uviedol, že ohľadom termínu vykonania diela bol dátum 13.02.2017 určený predbežne s tým, že podmienkou bude to, aby v čase výkonu maliarskych prác bola autodielná vyprataná, čo však zhotoviteľ nedodrжал. Žalovaný tiež poprel tvrdenia žalobcu, že mohol byť zhotoviteľovi odopretý prístup do dielne, nakoľko zo zisteného skutkového stavu je jednoznačne zistené, že žalovaný sa o začatí vykonávania maliarskych prác dozvedel až po nehode žalobcu a zhotoviteľ nemal súhlas na vykonávanie týchto prác v servise počas opravy motorových vozidiel, súhlas zo strany žalovaného mu bol poskytnutý len na prípravu a uskladnenie materiálu na výkon maliarskych prác. Rovnako tak nie je pravdou, že cena diela predstavovala 500,- Eur za výkon práce, nakoľko v dohodnutej cene bol zahrnutý materiál ako aj práca, preto žalovaný nemal záujem na tom, aby bol používaný na odmastenie prípravok, ktorý mal k dispozícii. Žalovaný by nemal vyššie výdavky na vykonané dielo pokiaľ by prostriedky zabezpečoval zhotoviteľ. Odmasťovacia látka bola ponúknutá zhotoviteľovi, no žalovaný netrval na jej použití a ani nevedel, či zhotoviteľ bude používať túto látku pri výkone diela. Zhotoviteľ je zodpovedný za používanie akéhokoľvek materiálu pri realizácii diela a on ako odborne spôsobilá osoba musí posúdiť vhodnosť či nevhodnosť používanej látky. Práve zhotoviteľ chcel znížiť svoje náklady na zmluve o dielo použitím prostriedku ponúknutého mu žalovaným. Rovnako tak nie je pravdou to, že odmasťovací prípravok nebol predložený v originálnom balení, nakoľko v tomto smere boli jednoznačne vypočutí svedkovia, a to či bola táto látka v balení 30 či 20 litrov nie je rozhodujúce. Žalovaný nedisponoval žiadnym 200 litrovým sudom, z ktorého by bola táto odmasťovacia látka odlievaná. Škoda vznikla jednoznačne nesprávnou a nevhodnou aplikáciou odmasťovacej látky, za čo zodpovedá výlučne zhotoviteľ ako aj žalobca. Žalovaný súhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania s tým, že v zmysle zásady úspechu civilného sporového konania je rozhodujúcim pomer úspechu vo veci vychádzajúc z uplatneného predmetu konania a priznanej sumy. V tejto súvislosti žalobca nebol úspešný, preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že nie sú správne úvahy žalobcu o uznaní zodpovednosti žalovaného tým, že plnil škodu v rozsahu 50%, nakoľko tento záver vyplýva len z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, voči ktorému nie je prípustné odvolanie.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

15. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

16. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená v merite veci.

17. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie má za to, že v danom prípade je daná zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorá je spôsobená inému prevádzkovou činnosťou. /Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 484/2013: Provozní činnosti ve smyslu § 420a obč. zák. se rozumí soustavně prováděná činnost, která je organizována v určitém provozu. Předpokladem odpovědnosti je určitá kvalifikovaná skutečnost, která byla příčinou vzniku škody; buď je to sama činnost, jež má provozní povahu, popřípadě věc při této činnosti použitá, nebo vyvolávajícím činitelem vzniku škody jsou fyzikální, chemické či biologické vlivy provozu na okolí. Může jít přitom o způsobení škody nejen přímo při aktivním provozu daného zařízení, ale i pouhou existencí provozního zařízení, které vyvíjí škodlivý vliv na okolí, a to bez ohledu na to, zda zařízení je v chodu či nikoliv. (DULAK, Anton. § 420a [Škoda z prevádzkovej činnosti]. In: BAJÁNKOVÁ, Jana, DULAK, Anton, FEČÍK, Marián, SEDLAČKO, František, ŠTEVČEK, Marek, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Občiansky zákonník I. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, marg. č. 6.)/ Bolo nepochybné, že škoda na zdraví u žalobcu vznikla v dôsledku prevádzkovej činnosti v priestoroch autoservisu žalovaného. Zároveň sa odvolací súd stotožňuje aj s názorom súdu prvej inštancie ohľadom existencie liberačných dôvodov spočívajúcich vo vlastnom konaní poškodeného. Vlastné konanie poškodeného spočívalo v tom, že použil horľavú výbušnú látku na odmasťovanie stien, a to počas prevádzky autoservisu. Žalobca je tou stranou sporu, ktorá je zaťažovaná dôkazným bremenom, teda preukázaním dôvodnosti svojich tvrdení pod následkom rizika zamietnutia žaloby. Žalobca podľa názoru odvolacieho súdu neunesol dôkazné bremeno tvrdenia toho, že medzi objednávateľom a zhotoviteľom, na strane ktorého vykonával dielo bola dohodnutá fixná doba započatia prác na zmluve o dielo, a to dňom 13.02.2017. V tomto smere z jeho neboli predložené také dôkazy, ktoré by odôvodňovali jednoznačný záver, že jeho tvrdenie je pravdivé. Pokiaľ medzi stranami zmluvy o dielo neexistuje písomná zmluva, je nutné vychádzať len z iných dôkazných prostriedkov, ktorými boli výpovede svedkov, pričom medzi týmito výpoveďami existovali rozpory, čo sa týka dátumu začatia vykonávania zmluvy o dielo a pokiaľ žalobca bez akýchkoľvek pochybností neunesol toto dôkazné bremeno, je nutné vychádzať zo zásady, že dôkazné bremeno neunesol. Je teda zrejmé, že nebolo nutné, aby začal vykonávať odmasťovacie práce počas prevádzky autodiely, nakoľko je nepochybné, že tieto práce vykonával v čase opravy motorových vozidiel v priestoroch autodiely. Druhou skutočnosťou, ktorá odôvodňuje záver, že škoda vznikla vlastným konaním poškodeného, je tá skutočnosť, že ako správne posúdil súd prvej inštancie zhotoviteľ diela, na strane ktorého vykonával práce žalobca, nie je pri určení spôsobu vykonania diela viazaný pokynmi objednávateľa a zhotoviteľ sa zaväzuje vykonať určité dielo, pričom v tomto prípade bolo zodpovednosťou zhotoviteľa vykonať dielo, na ktoré sa dohodol so žalovaným, a to samostatne a s určením spôsobu jeho vykonania. Pokiaľ teda nebolo z vykonaného dokazovania jednoznačne preukázané, že by zhotoviteľ bol viazaný pri výkone diela použiť odmasťovaciu látku poskytnutú mu žalovaným, pričom podľa Obchodného zákonníka takúto možnosť ani objednávateľ nemá, bolo povinnosťou zhotoviteľa posúdiť, či takúto látku môže aplikovať pri výkone diela a zodpovednosť použitia takejto látky potom je na strane zhotoviteľa, v prospech ktorého vykonával žalobca tieto práce. Za postup zhotoviteľa nesprávnym spôsobom nemôže zodpovedať žalovaný v celom rozsahu, preto správne ustálil súd prvej inštancie rozsah zodpovednosti žalobcu a žalovaného v rozsahu 1/2.

18. Odvolací súd vzhľadom na predmet konania sa nepovažuje za dôvodné vyjadrovať k potenciálnym úvahám strán sporu, ktoré sa vzťahujú k určitým možným scenárom použitia otvoreného ohňa, či už zo strany pracovníkov žalobcu alebo žalovaného, či ku otázkam toho, že mohol žalovaný zabrániť vstupu do prevádzky, nakoľko tieto otázky nesúvisia s meritom prejednávanej veci.

19. Podľa § 388 CSP odvolací súd dospel k názoru, že je dôvodné zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu ku trovám konania z dôvodu aplikácie § 255 ods. 2 CSP.

20. Vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. V prejednávanej veci bol žalobca úspešný čo do preukázania základu svojho nároku, pričom výška spoluzavinenia ako liberačného dôvodu závisela od úvahy súdu. Aj za účinnosti Civilného sporového konania platí zásada, že v takomto prípade má úspešná strana sporu nárok na plnú náhradu trov konania, pričom výška odmeny za úkon právnej služby sa odvíja od priznanej sumy. V prejednávanej veci súd posúdil rozsah pomeru podielu na škode u oboch strán v rovnakej miere, preto je dôvodné, aby strany sporu niesli trov konania každá samostatne. Nepochybne je nutné brať do úvahy celkové vysporiadanie veci, teda to že žalovaný uhradil polovicu škody žalobcovi a súd vlastnou úvahou tento postup podporil.

21. Na podporu uvedeného názoru porovnaj komentár k CSP a nález Ústavného súdu:

Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako *lex specialis* vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu).

Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté.

Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. (BARICOVÁ, Jana. § 255 [Náhrada trov podľa úspechu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 923. ISBN: 978-80-7400-629-6.)

22. Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 OSP.

23. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 CSP súdom nie je v súlade s ústavou. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. 2. 2021, sp. zn. III. ÚS 475/2018-31, zdroj: ustavnysud.sk; tvorba právnej vety: najpravo.sk)

24. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania

na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

25. Potom súd rozhodol aj o trovách odvolacieho konania tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

26. S poukazom na uvedené rozhodol odvolací súd aj o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania sporovým stranám podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).